

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 28ης Νοεμβρίου 2013*

«Αίτηση αναιρέσεως — Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Υποχρέωση δικαιολογήσεως του μέτρου»

Στην υπόθεση C-280/12 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 4 Ιουνίου 2012,

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον M. Bishop και την R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

αναιρεσείον,

υποστηριζόμενο από

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από την J. Beeko και τον A. Robinson, επικουρούμενους από την S. Lee, barrister,

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τους E. Ranaivoson και D. Colas,

παρεμβαίνοντες στη διαδικασία αναιρέσεως,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Fulmen**, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν),

ο **Fereydoun Mahmoudian**, κάτοικος Τεχεράνης,

εκπροσωπούμενοι από τους A. Kronshagen και C. Hirtzberger, avocats,

προσφεύγοντες πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τον M. Κωνσταντινίδη,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, E. Juhász, A. Rosas (εισηγητή), D. Šváby και C. Vajda, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Ιουλίου 2013,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Μαρτίου 2012, T-439/10 και T-440/10, Fulmen και Mahmoudian κατά Συμβουλίου (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε, ως προς τη Fulmen και τον F. Mahmoudian:
  - την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39, και διορθωτικό στην ΕΕ L 197, σ. 19)·
  - τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 25)·
  - την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81)·
  - τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1, στο εξής συλλήβδην: επίμαχες πράξεις),

διατήρησε τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως έχει τροποποιηθεί με την απόφαση 2010/644, έως την έναρξη των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως του κανονισμού 961/2010 και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

- 2 Η Συνθήκη για τη μη εξάπλωση των πυρηνικών όπλων άνοιξε προς υπογραφή την 1η Ιουλίου 1968 στο Λονδίνο, τη Μόσχα και την Ουάσινγκτον. Τα 28 κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι «συμβαλλόμενα μέρη» της Συνθήκης, όπως και η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.
- 3 Το άρθρο II της Συνθήκης αυτής προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι «[κ]άθε κράτος που δεν διαθέτει πυρηνικά όπλα και το οποίο είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Συνθήκη δεσμεύεται [...] να μην κατασκευάσει ούτε να αποκτήσει καθ' οιονδήποτε τρόπο πυρηνικά όπλα ή άλλους πυρηνικούς εκρηκτικούς μηχανισμούς [...]».
- 4 Το άρθρο III της εν λόγω Συνθήκης προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι «κάθε κράτος που δεν διαθέτει πυρηνικά όπλα και είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Συνθήκη δεσμεύεται να δεχθεί τις διασφαλίσεις που θα καθοριστούν με συμφωνία που θα αποτελέσει αντικείμενο διαπραγματεύσεως και θα συναφθεί με

τον Διεθνή Οργανισμό Ατομικής Ενεργείας [(στο εξής: ΔΟΑΕ)], σύμφωνα με το καταστατικό του [ΔΟΑΕ] και το σύστημα διασφαλίσεων του εν λόγω Οργανισμού, με μοναδικό σκοπό τον έλεγχο της εκπληρώσεως των υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί από το εν λόγω κράτος στο πλαίσιο της παρούσας Συνθήκης ώστε η πυρηνική ενέργεια να μην εκτρέπεται από τους ειρηνικούς σκοπούς της προς την παραγωγή πυρηνικών όπλων ή άλλων πυρηνικών εκρηκτικών μηχανισμών [...]».

- 5 Σύμφωνα με το άρθρο III B 4 του καταστατικού του, ο ΔΟΑΕ υποβάλλει σχετικά με τις εργασίες του ετήσιες εκθέσεις στη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών και, αν συντρέχει περίπτωση, στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας).
- 6 Το Συμβούλιο Ασφαλείας, θορυβημένο από τις πολυάριθμες εκθέσεις του Γενικού Διευθυντή του ΔΟΑΕ και τα ψηφίσματα του Συμβουλίου των Διοικητών του ΔΟΑΕ σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, εξέδωσε, στις 23 Δεκεμβρίου 2006, την απόφαση 1737 (2006), της οποίας το παράρτημα απαριθμεί μια σειρά προσώπων και οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και των οποίων τα κεφάλαια καθώς και οι οικονομικοί πόροι έπρεπε να δεσμευθούν.
- 7 Προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή η απόφαση 1737 (2006) εντός της Ένωσης, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 27 Φεβρουαρίου 2007, την κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49).
- 8 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της κοινής θέσεως 2007/140 προέβλεπε τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και όλων των οικονομικών πόρων ορισμένων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνταν στα σημεία α' και β' της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, το σημείο α' του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα πρόσωπα και τις οντότητες που κατονομάζονταν στο παράρτημα της αποφάσεως 1737 (2006) καθώς και τα λοιπά πρόσωπα και τις λοιπές οντότητες που θα κατονομάζονταν από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή την επιτροπή του Συμβουλίου Ασφαλείας η οποία συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 18 της αποφάσεως 1737 (2006). Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα I της κοινής θέσεως 2007/140. Το σημείο β' του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα μη αναφερόμενα στο παράρτημα I πρόσωπα και οντότητες που, μεταξύ άλλων, ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις δυνάμενες να συντελέσουν στην εξάπλωση των πυρηνικών όπλων πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν. Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα II της εν λόγω κοινής θέσεως.
- 9 Στο μέτρο που αφορούσε τις αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η απόφαση 1737 (2006) τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό (ΕΚ) 423/2007, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, παρέπεμπε στην κοινή θέση 2007/140 και του οποίου το περιεχόμενο είναι κατ' ουσίαν παρόμοιο με εκείνο της κοινής θέσεως, καθόσον τα ίδια ονόματα οντοτήτων και φυσικών προσώπων περιλαμβάνονται στα παραρτήματα IV (πρόσωπα, οντότητες και οργανισμοί που καθορίστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας) και V (πρόσωπα, οντότητες και οργανισμοί πλην αυτών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα IV) του κανονισμού αυτού.
- 10 Το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 423/2007 είχε ως εξής:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα V. Το παράρτημα V περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς, που δεν καλύπτονται από το παράρτημα IV, τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β' της κοινής θέσης 2007/140 [...]»:

  - α) συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα με ή παρέχουν στήριξη στο Ιράν για τις ευαίσθητες πυρηνικές του δραστηριότητες όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων».

- 11 Το Συμβούλιο Ασφαλείας, διαπιστώνοντας ότι η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν δεν τηρούσε τις αποφάσεις του, ότι κατασκεύασε πυρηνικό σταθμό στο Qom κατά παράβαση της υποχρεώσεώς της να αναστείλει κάθε δραστηριότητα συνδεδεμένη με τον εμπλουτισμό ουρανίου και το αποκάλυψε μόλις τον Σεπτέμβριο του 2009, ότι δεν ενημέρωνε τον ΔΟΑΕ και αρνείτο να συνεργαστεί με τον εν λόγω Οργανισμό, θέσπισε, με την απόφαση 1929 (2010) της 9ης Ιουνίου 2010, αυστηρότερα μέτρα πλήττοντα, μεταξύ άλλων, τις ιρανικές ναυτιλιακές εταιρίες, τον τομέα των βαλιστικών πυραύλων που μπορούσαν να μεταφέρουν πυρηνικά όπλα και το Σώμα της Ισλαμικής Επαναστατικής Φρουράς.
- 12 Σε δήλωση επισυναφθείσα στα συμπεράσματά του της 17ης Ιουνίου 2010, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τόνιζε την αυξανόμενη ανησυχία του για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα, εξέφραζε την ικανοποίησή του για την απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας και λάμβανε υπό σημείωση την από 31 Μαΐου 2010 τελευταία έκθεση του ΔΟΑΕ.
- 13 Στο σημείο 4 της δηλώσεως αυτής, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ανέφερε ότι η θέσπιση νέων περιοριστικών μέτρων είχε καταστεί αναπόφευκτη. Λαμβάνοντας υπόψη τις εργασίες του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων, κάλεσε το τελευταίο να θεσπίσει, κατά την επόμενη σύνοδό του, μέτρα για την εφαρμογή των μέτρων που περιέχονται στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας καθώς και συνοδευτικά μέτρα, για την επίλυση, μέσω διαπραγματεύσεων, όλων των βασικών ζητημάτων που αφορούν την ανάπτυξη, εκ μέρους της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, ευαίσθητων τεχνολογιών για το πυρηνικό και πυραυλικό της πρόγραμμα. Τα μέτρα αυτά έπρεπε να εστιάζουν στους εξής τομείς:

«στο εμπόριο, ειδικότερα των αγαθών διπλής χρήσεως, και στην επιβολή περαιτέρω περιορισμών στις ασφάλειες εμπορικών συναλλαγών· στον χρηματοπιστωτικό τομέα, μεταξύ άλλων με δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων και άλλων ιρανικών τραπεζών και με περιορισμούς των τραπεζικών συναλλαγών και των ασφαλειών· στον ιρανικό τομέα των μεταφορών και ειδικότερα της εταιρίας θαλάσσιων μεταφορών της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν (IRISL) και των θυγατρικών της, καθώς και των αεροπορικών εμπορευματικών μεταφορών· στους βασικούς τομείς της βιομηχανίας φυσικού αερίου και πετρελαίου με απαγόρευση νέων επενδύσεων, τεχνικής συνδρομής και μεταφοράς τεχνολογιών, εξοπλισμού και υπηρεσιών που άπτονται των τομέων αυτών, ειδικότερα δε όσον αφορά τις εργασίες διυλίσεως, υγροποιήσεως και την τεχνολογία ΥΦΑ· καθώς και σε νέες απαγορεύσεις όσον αφορά τη χορήγηση θεωρήσεων και τη δέσμευση περιουσιακών στοιχείων, κυρίως των μελών του Σώματος της Ισλαμικής Επαναστατικής Φρουράς (IRGC)».

- 14 Με την απόφαση 2010/413, το Συμβούλιο έθεσε σε εφαρμογή τη δήλωση αυτή, καταργώντας την κοινή θέση 2007/140 και θεσπίζοντας πρόσθετα περιοριστικά μέτρα σε σχέση προς την εν λόγω κοινή θέση.
- 15 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων πλειόνων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων. Το σημείο α' του άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά τα πρόσωπα και τις οντότητες που κατονομάστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας και απαριθμούνται στο παράρτημα I της αποφάσεως. Το σημείο β' του εν λόγω άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά, μεταξύ άλλων, τα «[πρόσωπα ή οντότητες] που δεν καλύπτονται από το παράρτημα I [και] τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις ικανές να συντελέσουν στη διάδοση πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ή την ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, συν τοις άλλοις μέσω συνεργίας στην προμήθεια των απαγορευμένων ειδών, αγαθών, εξοπλισμών, υλικών και τεχνολογιών, ή προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματός τους ή υπό την εποπτεία τους ή οντοτήτων των οποίων έχουν την κυριότητα ή τις οποίες ελέγχουν, μεταξύ άλλων με παράνομα μέσα, [...] όπως απαριθμούνται στο παράρτημα II».

16 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-439/10, Fulmen, είναι ιρανική εταιρία, η οποία ασκεί δραστηριότητες, μεταξύ άλλων, στον τομέα των ηλεκτρικών εξοπλισμών. Περιλαμβάνεται στο σημείο 13 του μέρους I, B, του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413. Η αιτιολογία είναι η ακόλουθη:

«Η Fulmen είχε εμπλακεί στην εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχε ακόμα αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής.»

17 Κατά τη σκέψη 2 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο προσφεύγων στην υπόθεση T-440/10, F. Mahmoudian, είναι πλειοψηφικός μέτοχος και πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της Fulmen. Περιλαμβάνεται στο σημείο 9 του μέρους I, A, του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413. Η αιτιολογία είναι η ακόλουθη: «Διευθυντής της Fulmen».

18 Με τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, που εκδόθηκε σε εκτέλεση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007, το όνομα της Fulmen, που περιλαμβανόταν στο σημείο 11 του τμήματος I, B, του παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, προστέθηκε στον κατάλογο των νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών του πίνακα I του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

19 Προς τούτο διατυπώθηκε η ακόλουθη αιτιολογία:

«Η Fulmen έλαβε μέρος σε εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχε ακόμα αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής.»

20 Ο F. Mahmoudian, που περιλαμβανόταν στο σημείο 2 του μέρους I, A, του παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, προστέθηκε στον κατάλογο των φυσικών προσώπων του πίνακα I του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007. Η σχετική αιτιολογία είναι ταυτόσημη με εκείνη της αποφάσεως 2010/413.

21 Το παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 αναθεωρήθηκε και ανασυντάχθηκε με την απόφαση 2010/644.

22 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 έως 5 της αποφάσεως 2010/644 έχουν ως εξής:

«(2) Το Συμβούλιο διεξήγαγε πλήρη επανεξέταση του καταλόγου των προσώπων και οντοτήτων που αναγράφονται στο παράρτημα II της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ, στα οποία εφαρμόζονται τα άρθρα 19, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης. Κατά την επανεξέταση αυτή, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι.

(3) Το Συμβούλιο συμπέρανε ότι, πλην δύο οντοτήτων, τα πρόσωπα και οι οντότητες του καταλόγου που περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ θα πρέπει να εξακολουθήσουν να υπόκεινται στα ειδικά περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην εν λόγω απόφαση.

(4) Το Συμβούλιο συμπέρανε επίσης ότι θα πρέπει να τροποποιηθούν οι καταχωρήσεις που αφορούν ορισμένες οντότητες του καταλόγου.

(5) Ο κατάλογος των προσώπων και οντοτήτων που αναφέρονται στα άρθρα 19, παράγραφος 1, στοιχείο β', και 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ θα πρέπει να επικαιροποιηθεί αναλόγως.»

23 Το όνομα της Fulmen προστέθηκε στο σημείο 13 του καταλόγου των οντοτήτων που περιλαμβάνεται στον πίνακα I του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή διαμορφώθηκε με την απόφαση 2010/644. Η σχετική αιτιολογία είναι ταυτόσημη με εκείνη της αποφάσεως 2010/413.

- 24 Ο F. Mahmoudian ενεγράφη στο σημείο 9 του καταλόγου των προσώπων που περιλαμβάνεται στον πίνακα I του παραρτήματος II της απόφασης 2010/413, όπως αυτή διαμορφώθηκε με την απόφαση 2010/644. Η σχετική αιτιολογία είναι ταυτόσημη με εκείνη της απόφασης 2010/413.
- 25 Ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε από τον κανονισμό 961/2010.
- 26 Το άρθρο 16 του κανονισμού 961/2010 προβλέπει, μεταξύ άλλων, τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων που ανήκουν σε ορισμένα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς ή τελούν υπό τον έλεγχό τους. Η παράγραφος 1 της διατάξεως αυτής αναφέρεται στα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που έχουν κατονομαστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας και απαριθμούνται στο παράρτημα VII του κανονισμού αυτού.
- 27 Το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 ορίζει τα εξής:
- «2. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα VIII. Το παράρτημα VIII περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς που [...], σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης [2010/413], έχουν αναγνωρισθεί ότι:
- α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη, σε επικίνδυνες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή την εκ μέρους του ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, μεταξύ άλλων με την ανάμιξή τους στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του·
- [...].».
- 28 Το όνομα της Fulmen ενεγράφη από το Συμβούλιο στο σημείο 13 του καταλόγου των νομικών προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII, Β, του κανονισμού 961/2010. Η αιτιολογία της εγγραφής αυτής είναι ταυτόσημη με εκείνη της απόφασης 2010/413.
- 29 Ο F. Mahmoudian ενεγράφη στο σημείο 14 του καταλόγου φυσικών προσώπων του παραρτήματος VIII, Α, του κανονισμού 961/2010. Η αιτιολογία της εγγραφής αυτής είναι ταυτόσημη με εκείνη της απόφασης 2010/413.
- 30 Ο F. Mahmoudian και η Fulmen, με συστημένες επιστολές, αντιστοίχως, της 26ης Αυγούστου και της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, ζήτησαν από το Συμβούλιο να απαλείψει το όνομά τους από τους εν λόγω καταλόγους και το κάλεσαν να τους γνωστοποιήσει τα στοιχεία επί των οποίων είχε στηριχθεί για να λάβει τα περιοριστικά μέτρα που τους αφορούσαν. Με έγγραφα της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο απέρριψε τα αιτήματα αυτά. Συναφώς, το Συμβούλιο απάντησε στον F. Mahmoudian και τη Fulmen ότι η απόφασή του να διατηρήσει τα ονόματά τους στους επίμαχους καταλόγους δεν στηριζόταν σε στοιχεία άλλα από εκείνα που αναφέρονταν στην αιτιολογία των καταλόγων αυτών.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 31 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Σεπτεμβρίου 2010, η Fulmen και ο F. Mahmoudian άσκησαν, έκαστος, προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010. Οι υποθέσεις αυτές, που πρωτοκολλήθηκαν με αριθμούς υποθέσεως T-439/10 και T-440/10, ενώθηκαν προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης.

- 32 Με τα υπομνήματα απαντήσεως, η Fulmen και ο F. Mahmoudian διεύρυναν τα αιτήματά τους και ζήτησαν επίσης την ακύρωση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010 στο μέτρο που οι πράξεις αυτές τους αφορούν. Επιπλέον, ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει τη ζημία που υπέστησαν λόγω της εκδόσεως των επιμάχων πράξεων.
- 33 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, καταρχάς, τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που αντλείτο από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, κρίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι η αιτιολογία των επιμάχων πράξεων, έστω και σύντομη, αρκούσε ώστε να αντιληφθούν η Fulmen και ο F. Mahmoudian τι τους προσαπτόταν και να ασκήσουν προσφυγή.
- 34 Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στη συνέχεια, τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που αντλείτο από εσφαλμένη εκτίμηση όσον αφορά την ανάμειξη της Fulmen και του F. Mahmoudian στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Οι προσφεύγοντες υποστήριζαν ότι το Συμβούλιο δεν είχε αποδείξει ότι η Fulmen είχε επέμβει στις εγκαταστάσεις του Qom/Fordoo. Το Συμβούλιο απαντούσε ότι δεν μπορούσε να απαιτηθεί η εκ μέρους του απόδειξη του ισχυρισμού αυτού. Συγκεκριμένα, κατά το Συμβούλιο, ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του ότι οι λόγοι που προβάλλονται προς δικαιολόγηση της λήψεως των περιοριστικών μέτρων είναι «αληθοφανείς». Τέτοια περίπτωση συνέτρεχε εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη του ότι η Fulmen είναι εταιρία που δραστηριοποιείται από πολλών ετών στην ιρανική αγορά ηλεκτρικών εξοπλισμών και διαθέτει σημαντικό αριθμό εργαζομένων.
- 35 Το Γενικό Δικαστήριο, με τις σκέψεις 96 έως 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε τα ακόλουθα:
- «96 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας πράξεως με την οποία ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος οντότητας εκτείνεται στην εκτίμηση των γεγονότων και των περιστάσεων βάσει των οποίων δικαιολογείται η πράξη, καθώς και στην εξέταση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση αυτή. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να προσκομίζει τα στοιχεία αυτά για να ελεγχθούν από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, [T-390/08], Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, [Συλλογή 2009, σ. II-3967], σκέψεις 37 και 107).
- 97 Επομένως, αντιθέτως προς όσα διατείνεται το Συμβούλιο, ο έλεγχος της νομιμότητας που πρέπει να ασκηθεί εν προκειμένω δεν περιορίζεται στην εξακρίβωση της αόριστης “αληθοφάνειας” των προβαλλόμενων λόγων, αλλά πρέπει να περιλαμβάνει το ζήτημα του κατά πόσον οι λόγοι αυτοί τεκμηριώνονται, επαρκώς κατά νόμο, από συγκεκριμένα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.
- 98 Περαιτέρω, το Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλει ότι δεν υποχρεούται να προσκομίζει τέτοια στοιχεία.
- 99 Συναφώς, πρώτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος των προσφευγόντων ελήφθησαν κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2010/413. Ωστόσο, το γεγονός αυτό ουδόλως αναιρεί το ότι οι [επίμαχες] πράξεις είναι πράξεις του Συμβουλίου, το οποίο, συνεπώς, οφείλει να διασφαλίζει ότι η έκδοσή τους δικαιολογείται, ενδεχομένως ζητώντας από το οικείο κράτος μέλος να του προσκομίσει τα αναγκαία συναφώς αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.
- 100 Δεύτερον, το Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλει ότι τα οικεία στοιχεία προέρχονται από απόρρητες πηγές και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν. Συγκεκριμένα, μολονότι το γεγονός αυτό δύναται, ενδεχομένως, να δικαιολογεί περιορισμούς όσον αφορά την κοινοποίηση των στοιχείων αυτών [στη Fulmen και τον F. Mahmoudian] ή τους εκπροσώπους τους, παρ' όλ' αυτά, λαμβανομένου υπόψη του ουσιώδους ρόλου του δικαστικού ελέγχου στο πλαίσιο της λήψεως περιοριστικών μέτρων, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να μπορεί να ελέγχει

τη νομιμότητα και τη βασιμότητα των μέτρων αυτών, χωρίς να μπορούν να του αντιταχθούν το απόρρητο ή η εμπιστευτικότητα των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση [της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665], σκέψη 155). Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν δικαιούνται να θεμελιώσει την απόφασή του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων σε πληροφορίες ή στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως που κοινοποίησε άλλο κράτος μέλος, αν το κράτος μέλος αυτό δεν είχε την πρόθεση να επιτρέψει την κοινοποίησή τους στο δικαστήριο της Ένωσης που ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 4ης Δεκεμβρίου 2008, T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3487, σκέψη 73).

- 101 Τρίτον, κακώς το Συμβούλιο διατείνεται ότι δεν μπορεί να του απαιτηθεί η προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων της εμπλοκής οντότητας στη διάδοση πυρηνικών όπλων, λαμβανομένης υπόψη της μυστικότητας της οικείας συμπεριφοράς. Αφενός, το γεγονός και μόνον ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων προτείνεται δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2010/413 προϋποθέτει ότι το οικείο κράτος μέλος ή ο Ύπατος Εκπρόσωπος της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, αναλόγως της περιπτώσεως, διαθέτει αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία αποδεικνύοντα, κατά την άποψή του, ότι η οικεία οντότητα εμπλέκεται στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Αφετέρου, οι δυσχέρειες που τυχόν αντιμετωπίζει το Συμβούλιο όταν προσπαθεί να αποδείξει την εμπλοκή αυτή δύναται, ενδεχομένως, να έχουν επιπτώσεις στο επίπεδο αποδείξεως που απαιτείται από το Συμβούλιο. Αντιθέτως, δεν μπορούν να έχουν ως συνέπεια την πλήρη απαλλαγή του από το βάρος αποδείξεως το οποίο υπέχει.
- 102 Όσον αφορά την εκτίμηση της προκειμένης περιπτώσεως, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει κανένα πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη του λόγου τον οποίο προβάλλει με τις προσβαλλόμενες πράξεις. Όπως δέχεται, κατ' ουσίαν, βασίστηκε απλώς σε μη τεκμηριωμένους ισχυρισμούς ότι η Fulmen εγκατέστησε ηλεκτρικούς εξοπλισμούς στο Qom/Fordoo πριν αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής.
- 103 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία περί του ότι η Fulmen εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo και, επομένως, επιβάλλεται να γίνει δεκτός ο τρίτος λόγος, χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το δεύτερο επιχείρημα, το οποίο προβάλλει ο F. Mahmoudian στην υπόθεση T-440/10, σχετικά με τη θέση του εντός της Fulmen.
- 104 Καθόσον το Συμβούλιο δεν προέβαλε, στις [επίμαχες] πράξεις, άλλα στοιχεία δικαιολογούντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Fulmen και του F. Mahmoudian, οι πράξεις αυτές πρέπει να ακυρωθούν καθόσον αφορούν [τη Fulmen και τον F. Mahmoudian].»

³⁶ Προκειμένου να μη θιγεί η ασφάλεια δικαίου, το Γενικό Δικαστήριο διατήρησε τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, έως την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αιτήσεως αναιρέσεως. Κατά το άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η άσκηση αναιρέσεως έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα για τις αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός, εν προκειμένω ο κανονισμός 961/2010, έως την έκδοση της αποφάσεως με την οποία το Δικαστήριο αποφαινεται επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και τα αιτήματα των διαδίκων

- 37 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου, της 24ης Οκτωβρίου 2012, επιτράπηκε στη Γαλλική Δημοκρατία και στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου.
- 38 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
  - να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς και να απορρίψει τις προσφυγές της Fulmen και του F. Mahmoudian κατά των επιμάχων πράξεων·
  - να καταδικάσει τη Fulmen και τον F. Mahmoudian στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο τόσο πρωτοδίκως όσο και στο πλαίσιο της αναιρετικής δίκης.
- 39 Η Fulmen και ο F. Mahmoudian ζητούν από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·
  - να επιβεβαιώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε τις επίμαχες πράξεις στο μέτρο που αυτές αφορούν τη Fulmen και τον F. Mahmoudian·
  - εφόσον παρίσταται ανάγκη, να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1)·
  - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 40 Η Γαλλική Δημοκρατία και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζητούν από το Δικαστήριο να δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως του Συμβουλίου.
- 41 Η Επιτροπή δεν κατέθεσε υπόμνημα επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 42 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το Συμβούλιο όφειλε να προσκομίσει στοιχεία αποδεικνύοντα ότι η Fulmen επενέβη στις εγκαταστάσεις του Qom/Fordoo, και τούτο παρά το γεγονός ότι τα στοιχεία που μπορούσαν να προσκομιστούν προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές. Οι πλάνες περί το δίκαιο στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο αφορούν δύο πτυχές της γνωστοποίησης των στοιχείων αυτών. Η πρώτη έχει σχέση με την εκ μέρους των κρατών μελών γνωστοποίηση αποδεικτικών στοιχείων στο Συμβούλιο, η δεύτερη με την ανακοίνωση των εμπιστευτικών στοιχείων στο δικαστήριο.
- 43 Προκαταρκτικώς, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τη Γαλλική Δημοκρατία, υπογραμμίζει ότι οι πυρηνικές εγκαταστάσεις στην τοποθεσία του Qom/Fordoo κατασκευάστηκαν λαθραία, χωρίς να δηλωθούν στον ΔΟΑΕ και κατά παράβαση των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η Γαλλική Δημοκρατία παραθέτει συναφώς την απόφαση 1929 (2010), στο προοίμιο της οποίας μνημονεύονται οι εγκαταστάσεις εμπλουτισμού ουρανίου του Qom. Λόγω του λαθραίου χαρακτήρα της κατασκευής

των εγκαταστάσεων του Qom, ένα κράτος μέλος θα μπορούσε να κρίνει απαραίτητο για την ασφάλειά του να μην αποκαλύψει εμπιστευτικά έγγραφα, πράγμα το οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε αρκούντως υπόψη του.

- 44 Με την πρώτη αιτίασή του, το Συμβούλιο αμφισβητεί τη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, προκειμένου να εξακριβώσει ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων, κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους, είναι δικαιολογημένη, το Συμβούλιο οφείλει, εν ανάγκη, να ζητήσει από το οικείο κράτος μέλος να του προσκομίσει τα αναγκαία αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία. Κατά το Συμβούλιο, όταν τα στοιχεία αυτά προέρχονται από εμπιστευτικές πηγές, θεμιτώς μπορεί να αποφασίσει τη λήψη περιοριστικού μέτρου βάσει απλής εκθέσεως των λόγων που προβάλλει κράτος μέλος, υπό τον όρον ότι η έκθεση αυτή είναι αντικειμενικώς αληθοφανής. Αυτός ο τρόπος ενέργειας είναι σύμφωνος προς την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που πρέπει να ισχύει στις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών καθώς και μεταξύ αυτών και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, καθώς και προς την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ.
- 45 Η Γαλλική Δημοκρατία φρονεί επίσης ότι μια αντικειμενικώς εύλογη έκθεση των λόγων, διαβιβασθείσα από κράτος μέλος στο Συμβούλιο, αρκούσε στο πλαίσιο της λήψεως περιοριστικών μέτρων και υπενθυμίζει το άρθρο 346, παράγραφος 1, στοιχείο α', ΣΛΕΕ, κατά το οποίο «κανένα κράτος μέλος δεν υποχρεούται να παρέχει πληροφορίες, τη διάδοση των οποίων θεωρεί αντίθετη προς ουσιώδη συμφέροντα ασφαλείας του».
- 46 Το Συμβούλιο παρατηρεί, εξάλλου, ότι, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το δικαίωμα της δημοσιοποίησης των αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο των δικαιωμάτων άμυνας δεν είναι απόλυτο (ΕΔΔΑ, απόφαση Jasper κατά Ηνωμένου Βασιλείου της 16ης Φεβρουαρίου 2000, προσφυγή αριθ. 27052/95, § 52). Η νομολογία αυτή, η οποία αφορά τις διατάξεις του άρθρου 6, παράγραφος 1, της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, άρθρου το οποίο ρυθμίζει τα της διατυπώσεως των κατηγοριών στις ποινικές υποθέσεις, έχει κατά μείζονα λόγο εφαρμογή όσον αφορά τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα.
- 47 Προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής του Συμβουλίου, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει, πρώτον, ότι για τις αποφάσεις του Συμβουλίου που λαμβάνονται βάσει του άρθρου 29 ΣΕΕ απαιτείται, δυνάμει του άρθρου 31 ΣΕΕ, ομοφωνία. Δεύτερον, το κράτος μέλος αυτό υποστηρίζει ότι, ψηφίζοντας επί προτάσεως κράτους μέλους, τα λοιπά κράτη συμβάλλουν με τη δική τους εμπειρία και τις δικές τους γνώσεις στη διαμόρφωση της αποφάσεως. Τέλος, τρίτον, το Ηνωμένο Βασίλειο επισημαίνει ότι ορισμένες πληροφορίες είναι δυνατόν να έχουν ανταλλαγή μεταξύ ορισμένων κρατών μελών σε διμερή βάση. Αν κάποια κράτη μέλη εκτιμήσουν ότι η συμμετοχή των υπό εξέταση προσώπων ή οντοτήτων σε πράξεις ενέχουσες τον κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων, ο οποίος προβάλλεται με την πρόταση αποφάσεως του Συμβουλίου, είναι αόριστη, μη πιθανή ή μη αληθοφανής, οφείλουν να μη δεχθούν τη λήψη της αποφάσεως.
- 48 Με τη δεύτερη αιτίασή του, το Συμβούλιο αμφισβητεί τη σκέψη 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι στον δικαστή της Ένωσης δεν μπορεί να αντιταχθεί ο απόρρητος ή ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων βάσει των οποίων ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα.
- 49 Κατά το Συμβούλιο, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε τις διατάξεις του άρθρου 67, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, σύμφωνα με το οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν λαμβάνει υπόψη παρά έγγραφα και δικαιολογητικά στοιχεία των οποίων οι δικηγόροι και οι εκπρόσωποι των διαδίκων έχουν λάβει γνώση και επί των οποίων έχουν λάβει θέση. Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως έχει σήμερα, δεν επιτρέπει σε διάδικο να ανακοινώσει στο Γενικό Δικαστήριο εμπιστευτικά στοιχεία ώστε να μπορέσουν αυτά να ληφθούν υπόψη χωρίς να γνωστοποιηθούν στους δικηγόρους του αντιδίκου. Η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει συναφώς ότι

δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν προέβλεψε τροποποίηση του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι στο Γενικό Δικαστήριο εναπόκειται να καταρτίσει τον κανονισμό διαδικασίας του σε συμφωνία με το Δικαστήριο, με την έγκριση του Συμβουλίου. Κατά τη Γαλλική Δημοκρατία και το Ηνωμένο Βασίλειο, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να λάβει υπόψη του εμπιστευτικά στοιχεία αν δεν τα έχει γνωστοποιήσει στους δικηγόρους της προσφεύγουσας, είναι δύσκολο για τα κράτη μέλη να δεχθούν να ανακοινώσουν στο Γενικό Δικαστήριο τα εμπιστευτικά στοιχεία που διαθέτουν, και τα οποία δικαιολογούν τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα.

- 50 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο υποστήριξε ότι έχει δικαίωμα να επιβάλει γενικές οικονομικές κυρώσεις ή να πλήξει ορισμένους κλάδους της ιρανικής οικονομίας, σύμφωνα με το άρθρο 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Η επιλογή της προτιμήσεως στοχευμένων μέτρων καθιστά μεν δυνατό τον μετριασμό των αρνητικών αποτελεσμάτων των περιοριστικών μέτρων για τον πληθυσμό, η δυσκολία όμως έγκειται στην απόδειξη της υπάρξεως δραστηριοτήτων, πολύ συχνά κρυφών, που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων αυτών. Το Συμβούλιο παρατηρεί επίσης ότι, στη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή ο χειρισμός των διεθνών σχέσεων τους μπορούσε να δικαιολογήσει παρέκκλιση από την υποχρέωση ανακοινώσεως των λόγων που δικαιολογούν τη λήψη των επιμάχων περιοριστικών μέτρων, αλλά ότι κακώς δεν εφάρμοσε την παρέκκλιση αυτή όσον αφορά την απόδειξη της προσαπτομένης συμπεριφοράς.
- 51 Το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει τον τρόπο με τον οποίο θα μπορούσαν να συμβιβαστούν, αφενός, τα θεμιτά συμφέροντα που προστατεύονται με την εφαρμογή των περιοριστικών μέτρων και τα συμφέροντα που προστατεύονται με τη διατήρηση της εμπιστευτικότητας και, αφετέρου, η ουσιαστική διασφάλιση της δικαστικής προστασίας. Υποστηρίζει ότι, εφόσον η Ένωση δεν έχει ακόμα θεσπίσει διαδικασίες επιτρέπουσες την ανακοίνωση εμπιστευτικών εγγράφων στο Γενικό Δικαστήριο, θα πρέπει το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο αυτού του συμβιβασμού, να μεριμνά περισσότερο για τα συμφέροντα της ειρήνης και της ασφάλειας παρά για τα συμφέροντα ενός προσώπου έναντι του οποίου έχουν ληφθεί περιοριστικά μέτρα. Το Ηνωμένο Βασίλειο υπενθυμίζει ότι τα εν λόγω μέτρα είναι προληπτικά και όχι ποινικής φύσεως. Είναι μεν παρεμβατικά και έχουν συχνά σημαντικές επιπτώσεις, πλην όμως συνοδεύονται από ιδιαίτερες διατάξεις οι οποίες προστατεύουν τα πρόσωπα που θίγονται από τα μέτρα αυτά, όπως είναι τα άρθρα 19 και 21 του κανονισμού 961/2010.
- 52 Η Fulmen και ο F. Mahmoudian υποστηρίζουν, πρώτον, ότι η επιχειρηματολογία σχετικά με την ύπαρξη πηγών που πρέπει να παραμείνουν εμπιστευτικές αποτελεί νέα επιχειρηματολογία την οποία ουδέποτε το Συμβούλιο προέβαλε πρωτοδίκως, παρά μόνο κατά τις αγορεύσεις του προς απάντηση στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου προς το Συμβούλιο.
- 53 Δεύτερον, οι ανωτέρω υποστηρίζουν, επικουρικώς, ότι η ύπαρξη στοιχείων προερχομένων από εμπιστευτικές πηγές συνιστά παρέκκλιση όχι μόνον από την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, αλλά και από την υποχρέωση της επαρκούς αποδείξεως των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίχθηκε η λήψη της απόφασης.
- 54 Εξάλλου, η Fulmen και ο F. Mahmoudian υπενθυμίζουν ότι, κατ' εφαρμογήν, ιδίως, του τρίτου εδαφίου του άρθρου 67, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι δεν είναι δυνατή η ανακοίνωση στο Γενικό Δικαστήριο εμπιστευτικών στοιχείων ώστε αυτά να ληφθούν υπόψη χωρίς να γνωστοποιηθούν στους δικηγόρους του αντιδίκου.
- 55 Συναφώς, οι ανωτέρω υπογραμμίζουν ότι ουδέποτε το Συμβούλιο έκανε λόγο για εμπιστευτικά στοιχεία επί των οποίων στηριζόταν η απόφασή του. Υπενθυμίζουν ότι απέστειλαν δύο συστημένες επιστολές, στις 26 Αυγούστου και στις 14 Σεπτεμβρίου 2010, εκφράζοντας την απορία τους για την

απουσία αποδεικτικών στοιχείων που να στηρίζουν τις ληφθείσες αποφάσεις. Μετά την κίνηση της ένδικης διαδικασίας, το Συμβούλιο ουδέποτε αναφέρθηκε στην ύπαρξη εμπιστευτικών στοιχείων ανακοινωθέντων από κράτος μέλος και/ή από τις ευρωπαϊκές υπηρεσίες εξωτερικής δράσεως.

- 56 Η Fulmen και ο F. Mahmoudian υποστηρίζουν επίσης ότι, έστω και αν υποθεθεί ότι υπάρχουν εμπιστευτικά στοιχεία, η αιτιολογία της αποφάσεως ήταν πολύ ασαφής και δεν επέτρεπε ούτε στη Fulmen ούτε στον F. Mahmoudian να προβάλουν ουσιαστική άμυνα. Υπενθυμίζουν τις πολλαπλές πλάνες, τόσο ως προς τη Fulmen όσο και ως προς τον F. Mahmoudian, που περιείχονταν στην απόφαση και οι οποίες επισημάνθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο. Κατά τους ανωτέρω, οι πλάνες αυτές επιτρέπουν να αμφισβητηθεί η αξιοπιστία των εκτιθεμένων από το Συμβούλιο σχετικά με την ύπαρξη εμπιστευτικών στοιχείων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 57 Οι δύο αιτιάσεις που συνθέτουν τον λόγο αναιρέσεως του Συμβουλίου πρέπει να εξεταστούν μαζί. Πράγματι, με τις σκέψεις 99 και 100 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απαντά στο επιχείρημα της Fulmen και του F. Mahmoudian, που υπενθυμίζεται στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με το οποίο το Συμβούλιο δεν απέδειξε τους ισχυρισμούς του σχετικά με την επέμβαση της Fulmen στις εγκαταστάσεις του Qom/Fordoo. Συνεπώς, η σκέψη 99 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι το Συμβούλιο υποχρεούται, εν ανάγκη, να ζητήσει τα απαραίτητα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία από το κράτος μέλος που έχει προτείνει τα περιοριστικά μέτρα, ώστε να είναι σε θέση να τα προσκομίσει στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου περί του οποίου γίνεται λόγος στην επόμενη σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 58 Όπως έχει υπενθυμίσει το Δικαστήριο στο πλαίσιο του ελέγχου περιοριστικών μέτρων, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν, σύμφωνα με τις αρμοδιότητες που τους έχουν ανατεθεί από τη Συνθήκη, να διασφαλίζουν τον, καταρχήν πλήρη, έλεγχο της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης από πλευράς των θεμελιωδών δικαιωμάτων τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της έννομης τάξης της Ένωσης. Η υποχρέωση αυτή καθιερώνεται ρητώς από το άρθρο 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, σκέψη 97, στο εξής; απόφαση Kadi II).
- 59 Μεταξύ των θεμελιωδών αυτών δικαιωμάτων περιλαμβάνονται, ιδίως, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας και το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία (απόφαση Kadi II, σκέψη 98).
- 60 Το πρώτο από τα δικαιώματα αυτά, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), περιλαμβάνει το δικαίωμα ακροάσεως και το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο, στο πλαίσιο του σεβασμού των νομίμων συμφερόντων της εμπιστευτικότητας (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 99).
- 61 Το δεύτερο των εν λόγω θεμελιωδών δικαιωμάτων, το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, επιβάλλει να είναι ο ενδιαφερόμενος σε θέση να γνωρίζει τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η απόφαση που τον αφορά είτε επειδή έχει διαβάσει την ίδια την απόφαση είτε επειδή του έχει γνωστοποιηθεί το αιτιολογικό αυτό κατόπιν αιτήσεώς του, υπό την επιφύλαξη της εξουσίας του αρμόδιου δικαστή να απαιτήσει από την οικεία αρχή τη γνωστοποίηση αυτή, προκειμένου να παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο η δυνατότητα να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσει, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγει στον αρμόδιο δικαστή, καθώς και να παρασχεθεί στον δικαστή πλήρης δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της επίμαχης αποφάσεως (βλ. αποφάσεις της 4ης Ιουνίου 2013, C-300/11, ZZ, σκέψη 53 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και Kadi II, σκέψη 100).

- 62 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη προβλέπει, πάντως, περιορισμούς στην άσκηση των δικαιωμάτων που αυτό κατοχυρώνει, εφόσον ο σχετικός περιορισμός σέβεται το ουσιώδες περιεχόμενο του οικείου θεμελιώδους δικαιώματος και εφόσον, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας, ο περιορισμός αυτός είναι αναγκαίος και εξυπηρετεί όντως σκοπούς γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση (βλ. προμνησθείσες αποφάσεις ZZ, σκέψη 51, και Kadi II, σκέψη 101).
- 63 Επιπλέον, η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2011, C-110/10 P, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. I-10439, σκέψη 63), ιδίως σε συνάρτηση με τη φύση της επίμαχης πράξεως, το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 102· βλ. επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, όσον αφορά το καθήκον αιτιολογήσεως, αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, C-539/10 P και C-550/10 P, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, σκέψεις 139 και 140, καθώς και C-417/11 P, Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 53).
- 64 Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου την οποία εγγυάται το άρθρο 47 του Χάρτη επιβάλλει επίσης να βεβαιώνεται ο δικαστής της Ένωσης ότι η απόφαση, η οποία έχει ατομικό χαρακτήρα για το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή την ενδιαφερόμενη οντότητα, στηρίζεται σε επαρκώς στέρεα πραγματική βάση. Τούτο προϋποθέτει έλεγχο των πραγματικών περιστατικών που προβάλλονται στην αιτιολογική έκθεση στην οποία στηρίζεται η εν λόγω απόφαση, ούτως ώστε να μην περιορίζεται ο δικαστικός έλεγχος στην εκτίμηση της αόριστης βασιμότητας των προβαλλομένων λόγων, αλλά να αφορά το αν οι λόγοι αυτοί ή, τουλάχιστον, ένας εξ αυτών που θεωρείται επαρκής αυτός καθ'αυτόν για να στηρίξει την ίδια αυτή απόφαση είναι τεκμηριωμένοι (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 119).
- 65 Προς τούτο, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να διενεργήσει την εξέταση αυτή ζητώντας, ενδεχομένως, από την αρμόδια αρχή της Ένωσης να προσκομίσει τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία, εμπιστευτικά ή μη, που είναι κρίσιμα για την εξέταση αυτή (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 120 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 66 Πράγματι, στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβητήσεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του ενδιαφερομένου προσώπου, και όχι στο πρόσωπο αυτό να προσκομίσει την αντίθετη απόδειξη του μη βάσιμου χαρακτήρα των λόγων αυτών (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 121).
- 67 Προς τούτο, δεν απαιτείται να προσκομίσει η εν λόγω αρχή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης το σύνολο των πληροφοριών και των αποδεικτικών στοιχείων που συνδέονται εγγενώς με τους λόγους που προβάλλονται στην πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση. Πρέπει ωστόσο οι πληροφορίες και τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν να τεκμηριώνουν τους λόγους που ελήφθησαν υπόψη κατά του ενδιαφερομένου προσώπου (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 122).
- 68 Αν η αρμόδια αρχή της Ένωσης αδυνατεί να ανταποκριθεί στο αίτημα του δικαστή της Ένωσης, στον τελευταίο εναπόκειται τότε να στηριχθεί αποκλειστικώς στα στοιχεία που του έχουν γνωστοποιηθεί, ήτοι, εν προκειμένω, στην αιτιολογία της προσβαλλομένης πράξεως, στις παρατηρήσεις και στα απαλλακτικά στοιχεία που ενδεχομένως προσκόμισε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο, καθώς και στην απάντηση της αρμόδιας αρχής της Ένωσης στις παρατηρήσεις αυτές. Αν τα στοιχεία αυτά δεν επιτρέπουν τη διαπίστωση του βάσιμου ενός λόγου, ο δικαστής της Ένωσης απορρίπτει τον λόγο αυτό ως έρεισμα της επίμαχης αποφάσεως περί εγγραφής ή περί διατηρήσεως της εγγραφής (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 123).
- 69 Αν, αντιθέτως, η αρμόδια αρχή της Ένωσης προσκομίσει κρίσιμες πληροφορίες ή αποδεικτικά στοιχεία, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να ελέγξει την ακρίβεια των προβαλλομένων πραγματικών περιστατικών σε σχέση με τις πληροφορίες και τα στοιχεία αυτά και να εκτιμήσει την αποδεικτική

ισχύ των τελευταίων αυτών σε συνάρτηση με τις περιστάσεις της υποθέσεως και υπό το φως των ενδεχομένων συναφών παρατηρήσεων που υπέβαλε, μεταξύ άλλων, το ενδιαφερόμενο πρόσωπο (βλ. απόφαση Kadi II, σκέψη 124).

- 70 Ασφαλώς, επιτακτικοί λόγοι αναγόμενοι στην ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή στον χειρισμό των διεθνών τους σχέσεων μπορούν να αντιτίθενται στην κοινοποίηση ορισμένων πληροφοριών ή ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Σε μια τέτοια περίπτωση, εναπόκειται πάντως στον δικαστή της Ένωσης, στον οποίο δεν μπορεί να αντιταχθεί το απόρρητο ή η εμπιστευτικότητα των πληροφοριών ή των στοιχείων αυτών, να εφαρμόσει, στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου που ασκεί, τεχνικές που παρέχουν τη δυνατότητα να συμβιβαστούν, αφενός, οι θεμιτοί λόγοι ασφάλειας που αφορούν τη φύση και τις πηγές πληροφοριών που ελήφθησαν υπόψη για την έκδοση της επίμαχης πράξεως και, αφετέρου, η ανάγκη επαρκούς διασφαλίσεως στον πολίτη του σεβασμού των διαδικαστικών δικαιωμάτων του, όπως είναι το δικαίωμα ακροάσεως και η αρχή της εκατέρωθεν ακροάσεως (βλ. προμνημονευθείσες αποφάσεις Kadi II, σκέψη 125, καθώς και, κατ' αναλογία, ZZ, σκέψεις 54, 57 και 59).
- 71 Προς τούτο, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να ελέγξει, προβαίνοντας σε εξέταση του συνόλου των νομικών και πραγματικών στοιχείων που προσκόμισε η αρμόδια αρχή της Ένωσης, το βάσιμο των λόγων που προέβαλε η εν λόγω αρχή για να αντιταχθεί σε μια τέτοια κοινοποίηση (βλ. προμνημονευθείσες αποφάσεις Kadi II, σκέψη 126, καθώς και, κατ' αναλογία, ZZ, σκέψεις 61 και 62).
- 72 Αν ο δικαστής της Ένωσης καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι λόγοι αυτοί δεν εμποδίζουν την, τουλάχιστον μερική, κοινοποίηση των σχετικών πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων, παρέχει στην αρμόδια αρχή της Ένωσης τη δυνατότητα να προβεί στην κοινοποίηση αυτή προς το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Αν η εν λόγω αρχή αντιταχθεί στην κοινοποίηση όλων ή μέρους των πληροφοριών ή στοιχείων αυτών, ο δικαστής της Ένωσης προβαίνει τότε στην εξέταση της νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως αποκλειστικώς βάσει των στοιχείων που κοινοποιήθηκαν (βλ. προμνημονευθείσες αποφάσεις Kadi II, σκέψη 127, καθώς και, κατ' αναλογία, ZZ, σκέψη 63).
- 73 Αντιθέτως, αν αποδειχθεί ότι οι λόγοι που επικαλέστηκε η αρμόδια αρχή της Ένωσης αντιτίθενται πράγματι στην κοινοποίηση στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο των πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, απαιτείται να σταθμιστούν καταλλήλως οι απαιτήσεις που συνδέονται με το δικαίωμα σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, ειδικότερα με την τήρηση της αρχής της εκατέρωθεν ακροάσεως, με εκείνες που απορρέουν από την ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή από τον χειρισμό των διεθνών τους σχέσεων (βλ. προμνημονευθείσες αποφάσεις Kadi II, σκέψη 128, καθώς και, κατ' αναλογία, ZZ, σκέψη 64).
- 74 Για τους σκοπούς μιας τέτοιας σταθμίσεως, μπορούν να χρησιμοποιηθούν δυνατότητες όπως η κοινοποίηση περιλήψεως του περιεχομένου των σχετικών πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων. Ανεξαρτήτως της χρήσεως τέτοιων δυνατοτήτων, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να εκτιμήσει αν και σε ποιο βαθμό η μη γνωστοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριών ή αποδεικτικών στοιχείων στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο και η συνακόλουθη αδυναμία αυτού να διατυπώσει παρατηρήσεις επ' αυτών μπορούν να επηρεάσουν την αποδεικτική ισχύ των εμπιστευτικών αποδεικτικών στοιχείων (βλ. προμνημονευθείσες αποφάσεις Kadi II, σκέψη 129, καθώς και, κατ' αναλογία, ZZ, σκέψη 67).
- 75 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι η αιτιολογία της εγγραφής της Fulmen και του F. Mahmoudian στους καταλόγους των επιμάχων πράξεων, καίτοι σύντομη, τους παρέσχε τη δυνατότητα να αντιληφθούν ποιες πράξεις προσάπτονταν στη Fulmen και να αμφισβητήσουν είτε το υποστατό των πράξεων αυτών είτε την κρισιμότητά τους.
- 76 Καίτοι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Fulmen τόνισε ότι ενημερώθηκε για το χρονικό διάστημα που αφορούσαν τα πραγματικά περιστατικά που της προσάπτονταν, ήτοι την περίοδο 2006-2008, μόλις κατά το στάδιο της αναιρετικής διαδικασίας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το χρονικό αυτό διάστημα μπορούσε ευχερώς να συναχθεί από δημόσια έγγραφα, εφόσον η αιτιολογία

αναφερόταν στο προ της ανακαλύψεως της υπάρξεως των εγκαταστάσεων του Qom χρονικό διάστημα, η δε απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας αναφέρει ότι η κατασκευή του πυρηνικού σταθμού του Qom αποκαλύφθηκε τον Σεπτέμβριο του 2009.

- 77 Όσον αφορά την απόδειξη της αναμείξεως της Fulmen στην εγκατάσταση ηλεκτρικού εξοπλισμού στις εγκαταστάσεις του Qom/Fordoo, το Συμβούλιο, η Γαλλική Δημοκρατία και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστήριξαν ότι η προσκόμιση εγγράφων πιστοποιούντων την ανάμειξη αυτή δεν ήταν απαραίτητη και, εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν δυνατή λόγω του εμπιστευτικού χαρακτήρα των εγγράφων αυτών και των δικονομικών κανόνων του Γενικού Δικαστηρίου που επιβάλλουν τη γνωστοποίηση στον αντίδικο.
- 78 Συναφώς, εφόσον η αρμόδια αρχή της Ένωσης αρνήθηκε να προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, σ' αυτόν εναπόκειται, όπως προκύπτει από τη σκέψη 68 της παρούσας αποφάσεως, να στηριχθεί αποκλειστικώς στα στοιχεία που του γνωστοποιήθηκαν.
- 79 Εν προκειμένω, το μόνο στοιχείο που διαθέτει ο δικαστής της Ένωσης συνίσταται στον ισχυρισμό που περιέχεται στην αιτιολογία των επιμάχων πράξεων. Ο ισχυρισμός αυτός δεν στηρίζεται στην προσκόμιση πληροφοριακών ή αποδεικτικών στοιχείων, όπως περίληψη του περιεχομένου των εν λόγω πληροφοριών, περαιτέρω διευκρινίσεις ως προς τον ηλεκτρικό εξοπλισμό που φέρεται να τοποθετήθηκε στις εγκαταστάσεις του Qom ή τους λόγους που επέτρεψαν να αποδειχθεί ότι ήταν όντως η Fulmen εκείνη που τοποθέτησε τον εξοπλισμό αυτό και, ως εκ τούτου, το υποστατό των πράξεων που της προσάπτονται.
- 80 Βάσει αυτής της περιστάσεως, πρέπει να διαπιστωθεί ότι δεν παρασχέθηκε στη Fulmen και στον F. Mahmoudian η δυνατότητα να αμυνθούν σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που τους προσάπτονται και ότι ο δικαστής της Ένωσης δεν είναι σε θέση να εξακριβώσει τον δικαιολογημένο χαρακτήρα των επιμάχων πράξεων.
- 81 Είναι άνευ σημασίας το ότι το άρθρο 215, παράγραφος ΣΛΕΕ απονέμει στο Συμβούλιο αρμοδιότητα να θεσπίσει γενικά οικονομικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Πράγματι, το μέτρο που έχει υποβληθεί στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης αποτελεί στοχευμένο μέτρο που αφορά όχι έναν ορισμένο οικονομικό κλάδο, αλλά μια μεμονωμένη επιχείρηση λόγω μιας υποτιθέμενης συγκεκριμένης δραστηριότητας.
- 82 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων αυτών, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με τη σκέψη 103 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι η Fulmen είχε επέμβει στις εγκαταστάσεις του Qom/Fordoo.
- 83 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 84 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αυτό αποφαινεται επί των εξόδων. Το άρθρο 138 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού αυτού, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

- 85 Εφόσον το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα της Fulmen και του F. Mahmoudian, να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 86 Η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

(υπογραφές)